

Parshat Vayishlach
The Perils of Confrontation

Simon Wolf

At the end of last week's Parsha, after Yaakov confronts Lavan (Parshat Vayetze – Running from Confrontation), they enter a covenant of détente between them. They seal the agreement by erecting a monument and breaking bread together. On the subsequent morning, Lavan kisses and blesses all of his children and they each take leave to head off on their respective journeys to their homes; Lavan returns to Charan and Yaakov continues on his trek to Eretz Canaan.¹ As if to give a stamp of approval to Yaakov's newfound strength of resolve, Yaakov subsequently encounters a camp of angels of God.² With Lavan behind him, Yaakov now prepares to confront his brother Eisav. As their names imply, Eisav, or Admoni (the red one),³ was going to be a much more formidable challenge for Yaakov to confront than his father-in-law Lavan (the white one).

Fresh off his contentious, but successful direct face-off with and separation from Lavan and his witnessing the angels of God,⁴ Yaakov works up the gumption to send messengers to engage with his brother Eisav and to pave the way for Yaakov's return and their possible reconciliation. Only, Yaakov receives the alarming news from his returning entourage that Eisav is heading to "greet" him with a cabal of four hundred men. This unnerving revelation seemingly has Yaakov change his planned approach to his encounter with Eisav. Under duress, Yaakov seems to fall back on his true and tried ways; he hatches a plan which would allow him to avoid meeting Eisav. Yaakov sets up a decoy camp, with the hope that the alternate camp would occupy Eisav long enough to allow the other

camp to escape detection and avoid engaging with Eisav directly.⁵

That night while implementing his strategy and crossing his family over the Yabok River, Yaakov suddenly finds himself alone.⁶ The Torah then relates a cryptic story whereby Yaakov gets entangled with some Godly man until the break of dawn. When the apparition sees that he cannot overcome Yaakov, he strikes him by the hip causing it to dislocate which the Torah later indicates leaves Yaakov limping (וְהוּא צִלַע עַל יָרְכוֹ).⁷ As dawn breaks, the "man" requests that Yaakov release him, but he refuses. Yaakov conditions his disentangling and freeing of this adversary with a demand that he receive a blessing from what he surmises must be some manifestation of God. He then blesses Yaakov, "Your name shall no longer be Yaakov, but rather Yisrael, for you have striven (שָׁרִיתָ) with the divine and with humans and have prevailed."⁸ Yaakov is rebuffed in his attempt to unveil the name of the one he has been engaged with and Yaakov summarizes the encounter by naming the location Peniel "since I witnessed the divine face to face and was spared."⁹

While the entire narrative is shrouded in ambiguity, there are some hints as to the transformation that Yaakov undergoes due to this engagement. Firstly, the change in Yaakov's name is significant. It is not simply a superficial or external nicety, but rather an indication of a deep-seated remaking of Yaakov.¹⁰ The root of Yaakov is A.K.V (עקב) which describes someone who lies in ambush or acts with trickery or deceit.¹¹ As Eisav declares to his father, "is that why he was named Yaakov since he deceived me (וַיַּעֲבֹדֵנִי) twice, he took my birthright and now he has taken my blessing..."¹² Yaakov is the name that represents Yaakov's character as manifest in

¹ וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב בְּבֹקֶר יַבְנֹשֶׁק לְבָנָיו וּלְבִנְתָּיו וַיְבָרֵךְ אֹתָם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵן לְמַקְמוֹ: וַיַּעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ-בּוּ מַלְאָכֵי אֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִים מַחֲנֵה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֵה: (בראשית לב, א-ג)
² יַגִּיעוּ בּוּ מַלְאָכֵי אֱלֹהִים – נִרְאָה שְׂאִילֵי הַמַּלְאָכִים שֶׁלֹּא אָמְרוּ דָבָר הַצָּרִיךְ שֶׁנִּכְתָּב, שֶׁלֹּא בָאוּ רַק לְכַבֹּדוֹ, כְּאִדָּם שֶׁבָא מִמְקוֹם רְחוֹק, וַיּוֹצִיאוּן לְקִרְאָתוֹ לְכַבֹּדוֹ. (ר"י בְּכוֹר שו"ר בְּרֵאשִׁית לב, ב)
³ וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כָּלֹו כְּאֲדָרְתִּי שְׂעִיר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו: (בראשית כה, כה) \\\ וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל-יַעֲקֹב הַלְעִיטִי נָא מִן-הָאֲדָם הָאֵדָם הַזֶּה כִּי עֵינַי אֲנִי עַל-כֵּן קָרָא-שְׁמוֹ אֲדָוִם: (בראשית כה, כה) \\\ אֲדָמוֹנִי – סִימָן שֶׁיְהִיָּה שׁוֹפֵךְ דַּמִּים. אֲדָמוֹנִי – רוֹשׁ בְּלִעַז. (רש"י בְּרֵאשִׁית כה, כה) \\\ אֲדָמוֹנִי – רוֹשׁ בְּלִעַז. (רש"י בְּרֵאשִׁית כה, כה) \\\ אֲדָמוֹנִי – רוֹשׁ בְּלִעַז. (רש"י בְּרֵאשִׁית כה, כה) \\\ עֵינַי בְּרֵ"י קָרָא וְחִזְקוֹנִי שֵׁם שְׁחוֹלֵקִים \\\ ... אֵלֶּא וּדְאִי שְׂגוּלָה דְתוֹתוֹ שֶׁלֹּא הִיא מִתְאֵוָה אֵלֶיהֶם מִצַּד עֲצָמוֹ כִּי מִצַּד מְרִאִיהֶם הָאֲדוּמָה, וְהוֹרָה בְּזֶה כִּי מִצַּד טְבוּעָה נוֹטָה אֶל הָאֲדָמוּמִית בִּיּוֹתֵר מִצַּד תְּגִבּוֹת מֵרָחֵק הָאֲדוּמָה שְׂבוּ, עֵכָּה הִיא אוֹהֵב כֹּל דָּבָר הַמִּתְחַסֵּק לְמִזְגוֹ, וְהוּא כֹּל דָּבָר אֲדוּם, עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אֲדוּם כִּי אִזּ נֹדַע בְּאִמַּת שֶׁטְבוּעוֹ אֲדוּמָה וְהוּא יוֹשֵׁב תַּחַת מְזַל מֵאֲדָוִם, וְעַל שֵׁם הַיּוֹתוֹם גְּבָרָה אֲשֶׁר דְּמָא. וְזֶה"שׁ כִּי עֵינַי אֲנִי פִּירְשִׁי" עֵינַי בְּרִצִּיחָה כְּמוֹ כִּי עֵינַי נִפְשִׁי לְהוֹרִים (רִמְיָהוּ ד'ל"א) וְמָה הִגִּיד לָהֶם עֵשָׂו בְּדָה שֶׁהוּא עֵינַי בְּרִצִּיחָה, אֵלֶּא וּדְאִי שְׂנֹתָ לְדַבְּרֵיוֹ טַעַם לָמָּה קָרָא הָעֲדָשִׁים אֲדוּם לְפִי שֶׁהִיא מִתְעַסֵּק בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּכָלִי אוֹמְרוֹתָ בְּרִצִּיחָה כְּפִי טְבוּעוֹ עֵכָּה בְּקֶשׁ שִׁלְעִיטוֹ מִן הַמַּאֲכֵל הַנְּאוֹת לְמִזְגוֹ... (כְּלִי יִקָּר בְּרֵאשִׁית כה, ל) \\\ ... מִ"שׁ הָאֲדוּם הָאֲדוּם שְׂפִי הַלְעִיטִי מִן הָאֲדוּם אֲנִי הָאֲדוּם הַזֶּה, ר"ל הַלְעִט אֶת הָאֲדוּם הַזֶּה שְׁכוּן עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא אֲדוּם אוֹהֵב דָּם וְרוֹצֵחַ וְכֹל מֵרָאָה אֲדוּמָה, מִן הַמַּאֲכֵל הָאֲדוּם הַזֶּה שְׂנֹאוֹת אֶל טְבוּעוֹ, וְבָדָה מְבוֹרָר אֵיךְ הַתְּפָאֵר בְּמָה שֶׁהוּא אֲדוּם וְשׁוֹפֵךְ דָּם, וְעַז"א עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אֲדוּם שֶׁהוּא עֲצָמוֹ קָרָא אֵל"ע בְּשֵׁם אֲדוּם לְהַתְּפָאֵר שֶׁהוּא שׁוֹפֵךְ דָּם... (מְלִב"ם בְּרֵאשִׁית כה, ל)
⁴ וַיִּפְגְּעוּ בּוּ – לְשׁוֹמְרוֹ, כְּדֹכְתִּיב: וְהִנֵּה אֲנִי עֹמֵךְ בְּבֵרֵאשִׁית כח, טו (רש"י בְּרֵאשִׁית לב, ב) \\\ וַיִּפְגְּעוּ בּוּ מַלְאָכֵי אֱלֹהִים – לְעִזְרוֹ בְּדָרוֹ. (אֲבָן עֲזָרָה פִּי רֵאשׁוֹן שֵׁם) \\\ וַיִּפְגְּעוּ בּוּ מַלְאָכֵי אֱלֹהִים – כְּדָרֵךְ שֶׁבְּהִלְכֹתוֹ לְפָדֵן אֶרֶם הָרָאָה לוֹ ה' הַסֵּלֶם וְהַמַּלְאָכִים כְּדִי לְחַזֵּק אֶת לְבוֹ, כֵּן עֵתָה בְּשׁוּבוֹ אֶל אֶרֶץ מוֹלַדְתּוֹ הָרָאָה לוֹ מַלְאָכִים, כְּדִי שִׁיתְחַזֵּק לְבוֹ וְלֹא יִירָא מֵאֲחִיו. וְהִנֵּה ה' עֹשֶׂה לוֹ שִׂדְקָה לְעֵינָיו כְּאִלוֹ פְּתָאוֹם הוּא רוֹאֵה מַחֲנֵה אַנְשִׁים הַבָּאִים לְקִרְאָתוֹ, www.swdaf.com

וְאֵז אָמַר מַחֲנֵה אֱלֹהִים זֶה. (ש"ד"ל שם) \\\ וְהוּא לְבָדוּ רָאָה מַחֲנֵה הַמַּלְאָכִים סָבִיב מַחֲנֵהוּ, עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם מַחֲנֵה – עַל שֵׁם שְׁנַיִם, אֶחָד שְׁלוֹ, וְאֶחָד שֶׁל מַלְאָכִים. (אֲבָן עֲזָרָה פִּי רֵאשׁוֹן בְּרֵאשִׁית לב, ג)
⁵ וַיִּקְרָא יַעֲקֹב מֵאֲדָוִם וַיֵּצֵר לוֹ וַיַּחֲזֵק אֶת-הָעַם אֲשֶׁר-אֵתּוֹ וְאֶת-הַבְּקָר וְהַגְּמָלִים לְשִׁנְי מַמְנוֹת: וַיֹּאמֶר אִם-יָבֹא עֵשָׂו אֶל-הַמַּחְנֵה הָאֵחָת וְהִכָּהוּ וְהָיָה הַמַּחְנֵה הַנֶּשְׂאָר לְפִלְטָה: (בראשית לב, ח-ט) \\\ וְיִוֹתֵר יַעֲקֹב לְבָדוּ – כְּלוֹמֵר שֶׁהַעֲבִיר כֹּל אֲשֶׁר לוֹ, שֶׁלֹּא הִיָּה עוֹד לְעִבּוֹר אֵלֶּא הוּא לְבָדוּ, וְרוֹצֵה לְעִבּוֹר אַחֲרֵיהֶם, כִּי לְבִרְחוֹ דֶרֶךְ אַחֲרָת שֶׁלֹּא יִפְגְּשׁוּ עֵשָׂו נִתְכוּן: (רש"י בְּרֵאשִׁית לב, כה)
⁶ וַיִּקָּם בְּלִילָהּ הוּא וַיִּקָּח אֶת שְׁתֵּי נְשָׁיו וְאֶת שְׁתֵּי שִׁפְחוֹתָיו וְאֶת אֶחָד עֶשְׂרִי וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יַבֵּק: וַיִּקָּחֵם וַיַּעֲבִרֵם אֶת הַנָּחַל וַיַּעֲבִר אֶת אֶשֶׁר לוֹ: וַיִּוֹתֵר יַעֲקֹב לְבָדוּ וַיִּבְקַע אִישׁ עִמּוֹ עַד עֵלוֹת הַשְּׁחָר: וַיִּרְא כִּי לֹא יָלַל לוֹ וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ וַיִּתְקַע כַּף יָרְךָ: יַעֲקֹב בְּהַאֲבִקוֹ עִמּוֹ: וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עֵלָה הַשְּׁחָר וַיֹּאמֶר לֹא אֶשְׁלַחְךָ כִּי אִם בְּרַכְתֵּנִי: וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה שְּׂמֵךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: (בראשית לב, כג-כד)
⁷ וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ פֶּאֶשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוֹאֵל וְהוּא צִלַע עַל יָרְכוֹ: עַל כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׂה אֲשֶׁר עַל כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נִגַע בְּכַף יָרְךָ: יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׂה: (בראשית לב, לב-לג)
⁸ וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׂמֵךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שָׁרִיתָ עִם אֱלֹהִים וְעַם אֲנָשִׁים וְתוֹכֵל: (בראשית לב, כט)
⁹ וַיִּשְׂאֵל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִגִּידָה נָא שְׂמֵךְ וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׂאֵל לְשִׁמִּי וַיְבָרֵךְ אֹתוֹ שֵׁם: וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיֵּאל כִּי רָאִיתִי אֱלֹהִים פְּנִים אֶל פְּנִים וַתִּנְצֵל נַפְשִׁי: (בראשית לב, לא-לב)
¹⁰ מִנָּא לֵן דְּשִׂמְא גְרִים? – אָמַר רַבִּי אֵלִיעֶזֶר דָּאֲמַר קָרָא: לְכוּ חֲזוּ מִפְעוּלוֹת ה' אֲשֶׁר שֵׁם שְׁמוֹת בָּאֲרֵץ (תְּהִלִּים מו, ט), אֵל תִּקְרֵי שְׁמוֹת אֵלֶּא שְׁמוֹת. (בְּרִכּוֹת ז:)
¹¹ לֹא יִקְרָא שְׂמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב – לְשׁוֹן אֲדָם הַבָּא מְבָרָר יַעֲקֹבָה אֵלֶּא לְשׁוֹן שׁוֹנֵי: (רש"י בְּרֵאשִׁית לה, י)
¹² וַיֹּאמֶר הִכִּי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעֲבֹדֵנִי זֶה פְּעֻמִּים אֶת בְּכָרְתִּי לְקָח וְהִנֵּה עֵתָה לְקָח בְּרַכְתִּי וַיֹּאמֶר הִלָּא אֶצְלָתָ לִּי בְּרַכְתָּהּ: (בראשית כז, לו)

previous Parshiot (see Parshat Vayetze - Running from Confrontation) whereby avoiding direct confrontation and being somewhat devious and shrewd defined his persona. That name is now replaced with Yisrael whose root is a combination of Y.Sh.R. (ישר) and God's name. Yashar means straight and direct; it signifies a noble and candid conduct, a forthright and honest approach.¹³ It is coupled with the name of God because God's identifying "stamp" is truth.¹⁴ God and deceit are incompatible¹⁵ and therefore the representative of God must be someone who is straightforward, truthful and sincere.

Yaakov's modus operandi has been to run from adversity and avoid conflict. At the tail end of last week's Parsha, there was a glimmer of change in Yaakov bubbling to the surface when he finally confronts Lavan. Yaakov initially attempts to replicate this approach with Eisav, but begins to quickly back-peddle when faced with news of Eisav approaching in a belligerent and hostile manner. His lack of gumption to face Eisav is a major setback for this nascent development in his character. In addition, Yaakov is caught in somewhat of a bind since the receipt of Eisav's blessing requires him to be more aggressive and demonstrate more leadership qualities, but in the end he is still the more demure Yaakov. The change of his name from Yaakov to Yisrael indicates that a new Yaakov has emerged and somehow this cryptic incident enables him to undergo a transformation that frees him of the shackles and the burden of his previous character. Yisrael from the word Yashar (ישר) and Sar (סר) represent the new ennobled and direct Yaakov empowered by the fact that he has "striven (שָׁרִיתָ) with the divine and with humans and prevailed."¹⁸

Focusing on the physical nature of the encounter, there are two main features. The struggle with the "man" results in a deadlock or entanglement and the strike to Yaakov's leg leaves him hobbling. Both of those speak to an incapacitating of Yaakov or a removal of his freedom of movement. As noted above, Yaakov's intent had been to run and avoid Eisav, reverting back to his old methodology of dealing with adversity. The "man" essentially

prevents Yaakov from running away.¹⁶ He at first locks Yaakov down by engaging or wrestling with him and then when Yaakov looks likely to escape his grasp or he has run out of time, he injures Yaakov to prevent him from running.¹⁷ When the option for fleeing had been removed, he is forced to deal with the situation and Yaakov finally turns the tables by facing down the "man" and preventing him from escaping until Yaakov can extract a blessing from him. That blessing reflects the change Yaakov has undergone. Whatever struggle is being portrayed in this abstruse story, it seems that it is an attempt to force Yaakov to deal once and for all with his character and to force him to face his difficulties and adversaries.¹⁸ It is a formidable moment and transition. This is reinforced by Yaakov's change in name and by the way that Yaakov reflects on his encounter that he has "seen the divine face-to-face."

The confrontation is clearly transformational. God had demonstrated time and again that He would protect and aid Yaakov, but Yaakov was still reluctant to take the reins of leadership and engage directly with people for fear of the consequences or the possibility that it would ruffle some feathers. Whatever Yaakov experienced that fateful night finally catapulted Yaakov to refine his character, even if unwillingly, in order to assume the mantle of leadership and be God's proxy. Whatever he could not accomplish as Yaakov was now made possible as Yisrael.

The immediate aftermath of this encounter is "Yaakov raises his eyes and he sees Eisav approaching him with four hundred men..."¹⁹ There would be no more running, he would have to face his brother. He arranges his family and then goes to the front of his camp to greet Eisav.²⁰ As God promised, the meeting goes smoothly and Yaakov emerges unharmed and successfully convinces Eisav to return to Se'ir and not accompany him on the remainder of his journey. Immediately afterwards, Yaakov engages directly with the leadership of Sh'chem and purchases a plot of land from them at full price in order to provide for his

¹³ לא יעקב - לא יאמר עוד שהברכות באו לך בעקבה וברמיה כי אם בשררה ובגלוי פנים (רש"י בראשית לב, כט)

¹⁴ נפל להו פינתקא מרקיעא, דהוה כתב בה אמת. אמר רב חנינא, שמע מינה: חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת. (יומא טו; סנהדרין סד, שבת נה.)

¹⁵ לא יִשְׁבֹּב בְּקֶרֶב בֵּיתֵי עֵשָׂה רְמִיָּה דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִפְּנוּ לְגַגְד עֵינָי: (תהלים קא, ז) || א"ר ירמיה בר אבא, ארבע כיתות אין מקבלות פני שכינה: כת ליציים, וכת חניפים, וכת שקרים, וכת מספרי לשון הרע... כת שקרים, דכתי: דובר שקרים לא יכון לנגד עיני... (סוטה מב.) || ואמר רבי יעקב בריה דבתי יעקב: כל שחבירו נענש על ידו - אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא. מנלן? אילימא משום דכתיב: ויאמר ה' מי יפיתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה בכה וזה אמר בכה ויצא הרוח ויעמד לפני ה' ויאמר אני אפתנו וגו' ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ואמרינן: מאי רוח? אמר רבי יוחנן: זה רוחו של נבות. ומאי צא? - אמר רב: צא ממחיצתי. ודילמא התם היינו טעמא, דכתיב: דבר שקרים לא יכון. (שבת קמט:) || משום דמיחזי כשיקרא - שהרי בשביל הבאת ביורים קא קרי ושמא לאו בקרקע שלו גדלו וקא משקר וכתב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני אבל נשקורא בתורה לא מיחזי כשיקרא. (רשב"ם בבא בתרא פב.)

¹⁶ ויותר יעקב לבדו - כלומר שהעביר כל אשר לו, שלא היה עוד לעבור אלא הוא לבדו, ורצה לעבור אחריהם, כי לברוח דרך אחרת שלא יפגשו עשו נתכוון: ויאבק - מלאך עמו שלא יוכל לברוח ויראה קיום [הבטחתו] של הק' שלא יזיקהו עשו: (רשב"ם בראשית לב, כה.)

¹⁷ כי לא יכול לו - המלאך. ורצה לעבור ולברוח בעל כרחו: ותקע כף ירך יעקב - כדי שלא יוכל לברוח. וזהו עקר פשוטו. (רשב"ם בראשית לב, כז) הווספה היא ע"פ ליקוט אוקספורד-מינכן וכ"י המבורג 52.)

¹⁸ ומה שלקה יעקב ונצלע לפי שהקב"ה הבטיחו והוא היה בורח. וכן מצינו בכל ההולכים בדרך שלא ברצון הק' או ממאנים ללכת, שנענשו. במשה כתי' שלח נא ביד תשלח, ויחר אף י"י במששה... וכן ביונה שנבלע בעמי הדגה... וכן בבלעם ויחר אף אלקים כי הולך הוא ונעשה חיגר... (רשב"ם בראשית לב, כט)

¹⁹ וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את הילדים על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות: וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשנה ואת לאה וילדיה אחרנים ואת רחל ואת יוסף אחרנים: (בראשית לג, א-ב)

²⁰ והוא עבר לפניהם וישתחו ויאצרה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו: (בראשית לג, ג)

family.²¹ Following in his grandfather Avraham's footsteps, he then builds a Mizbeach and calls it by God's name in order to demonstrate his gratitude to God for protecting and providing for him through all his travels and travails²² and for helping him to realize his new name and character.²³

Yaakov's daughter, the inquisitive Dina, sets out to meet her female peers and instead of experiencing a harmless social gathering, she is kidnapped, raped and held hostage by Sh'chem, the son of the governor of Sh'chem. Sh'chem's infatuation with Dina knows no bounds and after this vile conduct, the governor and his son approach Yaakov and his sons to negotiate a dowry payment for Dina to remain his "wife". Given the outrageous behavior of Sh'chem, the children of Yaakov deceptively (בְּמַרְמָה) suggest that they will acquiesce to the marriage only if all the residents of the city are circumcised. Under the guise of a broader economic détente, Sh'chem and his father Chamor convince the members of the city of the benefits of agreeing to the condition stipulated by Yaakov's children. After the residents of Sh'chem are circumcised to fulfill the terms of their agreement, Shimon and Levi, Yaakov's sons, set upon the city and kill all its male inhabitants and rescue Dina from captivity. The remainder of the family then plunder the city that had defiled their sister. Yaakov then disapprovingly turns to Shimon and Levi and chastises them that "you have caused me great difficulty (לְהַבְאִישֵׁנִי), making me odious (עֲכַרְתֶּם אֹתִי) among the inhabitants of the land, the Canaanites and the Perizites; I am but a few in number, so that if they unite against me and attack me, I and my household will be destroyed."²⁴ Without hesitation, Shimon and Levi respond forcefully to their father, "Should our sister be treated like a harlot (הַכְזוּנָה)?" The story ends on that note. The question is why does Yaakov get so upset at Shimon and Levi?

In light of the discussion above, it would seem that Yaakov sees the incident with the city of Sh'chem as a major setback for his newfound name and character. Yisrael no longer traffics in deceit or questionable tactics, but rather faces his

adversaries and difficulties in a direct, straightforward and decisive manner. Yaakov feels that the behavior of his children may be reflective of Yaakov, the father that they grew up with, but was no longer appropriate for Yisrael. He is scared that their actions will jeopardize his standing as God's representative and his ability to realize the blessings of Eisav.

As the Semag opines in his codex with regards to returning the lost item of a non-Yisrael.²⁵ Even though the letter of the law does not require one to return such a lost object, nevertheless, Bnei Yisrael have to seize the stamp of God which is truth and not lie or deceive a non-Yisrael. They should sanctify God's name by acting upright and justly with a non-Yisrael, even going beyond the letter of the law. That way when it comes time for the redemption of the people of Yisrael, the other nations will acknowledge that God has chosen well, His nation is the people of truth. On the other hand, if Bnei Yisrael act deceitfully with the other nations, when God redeems his people, the nations of the world will wonder why God has chosen for himself a bunch of thieves and connivers. The Semag is pointing to the immense burden that is borne by the representatives of God to act in an irreproachable manner and Yaakov is reflecting that weight when he expresses his disappointment in his children's behavior.

Yaakov is trying valiantly to leave behind his old character and promote his new image as Yisrael. He expects his children to also follow suit and take his lead. The next generation of leaders will need to be children of Yisrael and not the offspring of Yaakov and therefore the behavior of Shimon and Levi with the city of Sh'chem is seen by Yaakov as a serious setback for this new order. This will be clearly manifest at the end of Yaakov's life where he chastises his three eldest children, Reuven, Shimon and Levi, who all engaged in questionable tactics, while blessing Yehuda, who faced his indiscretions head-on and took responsibility for his misdeeds, with the mantle of leadership.

²¹ וַיִּבְאֵר יַעֲקֹב שְׁלֹם עִיר שְׁכֶם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֵאוֹ מִפְּדוֹן אֶרֶם וַיְחַן אֶת־פְּנֵי הָעִיר וַיִּקְרָא אֶת־חֵלְקֵת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר נָטָה־שָׁם אֱהֵלוֹ מִיַּד בְּנֵי־חַמּוֹר אָבִי שְׁכֶם בְּמֵאָה קֶשֶׁטָה: (בראשית לג, יח-יט)

²² וַיִּצְבֹּשׁ שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא־לוֹ קֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: (בראשית לג, כ) \\\ וַיִּקְרָא לוֹ קֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל - לא שהמזבח קרוי אלקי ישראל, אלא על שם שהיה הקדוש ברוך הוא עמו והצילו קרא על המזבח על שם ה'נס, להיות שבחו של מקום זכר בקריאת השם, כלומר מי שהוא קל הוא הקדוש ברוך הוא הוא לאלקים לי ששמי ישראל, וכן מצונו במשה (שמות יז טו) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ ה' נְסִי, לא שהמזבח קרוי ה', אלא על שם ה'נס קרא שם המזבח, להזכיר שבחו של הקדוש ברוך הוא, ה' הוא נסי. ורבותינו דרשוהו שהקב"ה קראו ליעקב קל. ודברי תורה ירמיה כג טו) כפטיש יפוצץ סלע, מתחללים לכמה טעמים, ואני ליישב פשוטו ושמועו של מקרא באתי: (רש"י שם) \\\ קל אלקי ישראל - שהיצילני מלבן ומעשו. כלומר האלקים הוא אלקי יעקב. וכמו שקורין שם אדם אליעזר, עמנואל, כמו כן נקרא המזבח כך. וכמו שפירשתי פשוטו: (רשב"ם שם)

²³ וַיִּקְרָא לוֹ קֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל - קרא למזבח כן להיות לזכרון לאשר הציליהו הקל בדרך ושלח לו מלאך, ושנה שמו ישראל, ר"ל ששר עם קל, ולפיכך שם המזבח כן. וכן קרא משה רבינו למזבח אשר בנה, ה' נסי (שמות ח') לזכרון ה'נס שעשה להם ה': (רד"ק בראשית לג, כ)

²⁴ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל שְׁמֵעוֹן וְאֶל לְוִי עֲכַרְתֶּם אֹתִי הַלְבַּאשֵׁנִי בְיָשֵׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעַנִי וּבְפָרְזִי וְאֲנִי מִתִּי מִסְפָּר וְנֶאֱסָפוּ עָלַי וְהִפְנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי: (בראשית לד, ל)

²⁵ ...כבר דרשתי לגלות ירושלים אשר בספרד ולשאר גלויות אדום כי עתה שהארץ הגלות יותר מדאי יש לישראל להבדיל מהבלי העולם ולאחוז בחותמו של הקדוש ברוך הוא שהוא אמת ושלא לשקר לא לישראל ולא לגוים ולא להטעותם בשום עניין ולקדש עצמם אף במותר להם שנאמר (צפניה ג, יג) שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפייהם לשון תרמית וכשיבא הקדוש ברוך הוא להושיעם יאמרו הגוים בדין עשה כי הם אנשי אמת ותורת אמת בפייהם אבל אם יתנהגו עם הגוים ברמאות יאמרו ראו מה עשה הקדוש ברוך הוא שבחר לחלקו גנבים ורמאים ועוד כתוב (הושע ב, כה) וזרעתיה לי בארץ כלום זורע אדם כור אחד אלא למצוא כמה כורים כך זורע הקדוש ברוך הוא [את] ישראל בארצות כדי שיתוספו עליהם גרים (פסחים פז, ב) וכל זמן שהם מתנהגים בהן ברמאות מי ידבק בהם. והרי הקפיד הקדוש ברוך הוא על גזל הרשעים שנאמר (בראשית ו, יא) ותמלא הארץ חמס. עוד אני מביא ראיה מירושלמי דפרק אלו מצואות (ב"מ דף ח, א) שאומר שם רבנן סבייא זבנין חד כרי דחטין ואשכחן ביה צררא דזווי והחזירום להם ואמרו הגוים בריך הוא א - לההון דיהודאי, וכיוצא בזה מספר שם מעשים הרבה מאבדת הגוים שהחזירום מפני קידוש השם: (ספר מצוות הגדול עשין סימן עד)

With the lesson learned, God instructs Yaakov to continue on his journey to Beit El and to erect an altar there as he had promised to do when he was fleeing from his brother Eisav.²⁶ Before advancing on his way, Yaakov urges his family to dispossess themselves of all the foreign gods in their midst and to change their clothes and purify themselves (וְהָרִיחוּ וְהִטְהִירוּ וְהִחְלִיפוּ שְׂמֹלֵתֵיכֶם).²⁷ His family complies and divests themselves of all “the foreign gods and earrings” which Yaakov buries under the oak adjacent to Sh’chem.²⁸ Yaakov and his family then set course for Beit El and the cities around them did not pursue them for “the terror of God (חִתַּת אֱלֹקִים)” was upon them.²⁹ Much to Yaakov’s relief, in Beit El, God appears to Yaakov and reiterates that He has changed Yaakov’s name to Yisrael.³⁰ His new found character is still intact. Though, unbeknownst to Yaakov, that new identity will come at a high price.

After God speaks to and blesses Yaakov in Beit El, Yaakov and his family continue on their journey to be reunited with Yitzchak in Kiryat Arba. On the way, Rachel experiences trauma during her birthing of Binyamin and she finally succumbs to her difficulties and passes away with the birth of Binyamin. Is the juxtaposition of these two stories just a matter of fact or is there possibly a correlation between Rachel’s death and the revelation by God to Yaakov in Beit El? If one recalls, when Yaakov takes leave of Lavan, it describes his departure as “stealing Lavan’s heart.”³¹ It also terms Rachel’s taking of her father Lavan’s idols as “theft.”³² During the ensuing time, Yaakov has been on a journey that has transformed him from Yaakov to Yisrael. Rachel is still in possession of the idols when Lavan catches up to Yaakov at Har HaGilad³³ and there is no indication afterwards that she ever divested herself of them. Even if she did dispose of them at some point, it is clear that Rachel has not made the same journey that Yaakov has. The Rachel that was once compatible with Yaakov was no longer so with Yisrael. Yaakov had faced Lavan over his “stealing Lavan’s heart,” but Rachel had never dealt with her father over the “theft” of his idols. Yaakov’s straightforward and unequivocal statement of

righteousness to Lavan “the one with whom you find your gods shall not live!”³⁴ would unwittingly condemn Rachel to death.³⁵ It may be for this reason that Yaakov’s disappointment with his children’s actions in Sh’chem and his deep desire to be Yisrael came at the price of losing his beloved Rachel and that is why Rachel’s death is found immediately after God reaffirms Yaakov’s name change.

It is interesting to note that Yaakov’s name change differs from other name changes (i.e. Avraham and Sara). Generally, when there is a divinely ordained name change, the new name supplants the previous one. On the other hand, with Yaakov, the name Yisrael is in addition to or interchangeable with Yaakov. For some reason, Yaakov remains Yaakov even after receiving this new designation. As noted above, Yaakov had to grow into Yisrael in order to assume the leadership role that was transferred to him when he received Eisav’s Beracha. It denoted a much stronger, forceful, straightforward and honest approach to interactions, but that type of character can also come at a cost. Eisav more easily can live by the sword and assert dominion over others because he lacks some of the sensitivity and demureness of Yaakov. Stepping into Eisav’s shoes as Yisrael could have led Yaakov down a similar path. On the other hand, God’s plan was not for Yaakov to become Eisav, but for him to somehow integrate the best qualities of Eisav and Yaakov in order to produce a “new” integrated person who would reflect the best of both of them. Yisrael would be a benevolent leader where care and concern are balanced with confrontation and candidness and where honesty is couched in tender guidance. Directness is not about belligerence and confrontation, but rather about building trust and meaningful relationships. It is a means for better communication and the resolving of differences and disputes. When used properly, it is an invaluable tool of leadership that expresses and rests upon care and love, concern and consideration.

Shabbat Shalom

²⁶ וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים אֶל יַעֲקֹב קוּם עֲלֵה בֵּית אֵל וְשֵׁב שָׁם וַעֲשֵׂה שָׁם מִזְבֵּחַ לְקַל הַנִּרְאָה אֵלַי בְּבִרְחֹךָ מִפְּנֵי עֵשָׂו אַחִיךָ: (בראשית לה, א)
²⁷ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-בָּיתוֹ וְאָל כָּל-אֲשֶׁר עִמּוֹ הָסְרוּ אֶת-אֱלֹהֵי הַנִּכְרֹךְ אֲשֶׁר בְּתַכְלֶם וְהִטְהִירוּ וְהִחְלִיפוּ שְׂמֹלֵתֵיכֶם: (שם לד, ב)
²⁸ וַיִּתְּנוּ אֶל-יַעֲקֹב אֶת כָּל-אֱלֹהֵי הַנִּכְרֹךְ אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֶת-הַנְּזָמִים אֲשֶׁר בְּאֲזְנוֹתָם וַיִּטְמְנוּ אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עִם-שָׂכֶם (שם ד)
²⁹ וַיִּסְעוּ וַיְהִי חִתַּת אֱלֹקִים עַל-הָעַרְיָם אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרָיָהּ בְּגִי יַעֲקֹב (שם ה)
³⁰ וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶל יַעֲקֹב עוֹד בָּבֹאוֹ מִפְּדֹן אָרָם וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ: וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹקִים שְׂמֹךְ יַעֲקֹב לֹא יִקְרָא שְׂמֹךְ עוֹד יִשְׂרָאֵל יְהִי שְׂמֹךְ יִקְרָא אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל: (בראשית לה, ט-י)
 (י)

³¹ וַיִּגְבַּב יַעֲקֹב אֶת לֵב לָבָן הָאֶרְמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא: (בראשית לא, כא)
³² וְלָבָן הֵלֵךְ לִגְזוֹת אֶת צֹאנוֹ וּתְגַבֵּב רַחֵל אֶת הַתְּרָפִים אֲשֶׁר לְאִבֶּיהָ: (בראשית לא, יט)
³³ וְרָחֵל לָקְחָה אֶת-הַתְּרָפִים וַתִּשְׂמֶם בְּכַר הַגְּמֹל וַתִּשָּׁב עֲלֵיהֶם וַיִּמְשֹׁשׁ לָבָן אֶת-כָּל-הָאֵהָל וְלֹא מָצָא: וַתֹּאמֶר אֶל-אִבֶּיהָ אֵל-יִחִיר בְּעֵינַי אֲדֹנָי כִּי לֹא אוּכַל לָקוּם מִפְּנֵיךְ כִּי-יִדְרֹךְ נַשִּׁים לִי וַיִּחְפֹּשׂ וְלֹא מָצָא אֶת-הַתְּרָפִים: (בראשית לא, לד-לה)
³⁴ עַם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת-אֱלֹהֵיךְ לֹא יִחִיהַ נְגִד אַחֵינוּ הַכָּרֹלֶךְ מִהָ עַמְדֵי וְקַח-לָךְ וְלֹא-יִדְעַע יַעֲקֹב כִּי רַחֵל גָּנְבָתָם: (בראשית לא, לב)
³⁵ לֹא יִחִיהַ – וּמֵאוֹתָהּ קָלְלָה מֵתָה רַחֵל בְּדֶרֶךְ. (רש"י בראשית לא, לב)